

Cerințele radicale ale împărăției

22 ianuarie 2008

Gili Cârstea

Pastorul comunității noastre făcea recent o interesantă legătură între Matei 6:33 și 1 Regi 17:10-13.

Adresându-Se ucenicilor Lui din toate timpurile, Domnul Hristos le cerea să-și ordoneze viața după o prioritate majoră, necaracteristică acestei lumi, și după care nu se poate rezista decât prin credință pură: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat 6:33).

Acest “mai întâi,” așezat alături de cel din raportul vieții lui Ilie, descoperă un tipar de gândire care, pus în practică de biserica rămășiței, ar da peste cap tot ceea ce credem și practicăm noi în adventism.

În prezentarea lui Isus, dacă urmărim logica pasajului, “mai întâi” devine invaziv la maxim, însemnând de fapt “doar.” Vorbind despre hrană și îmbrăcăminte – principalele griji ale societății sărace de atunci – Domnul nu spune că ele trebuie puse pe locul doi în lista de priorități, adică mai întâi împărăția, și apoi truda pentru strictul necesar, așa cum ar părea la prima vedere. El nu spune că prima pasiune trebuie să fie neprihănirea, și a doua goana după bani. Nu spune să acordăm opt ore împărăției și patru acestei lumi.

El spune că atunci când facem din căutarea neprihănirii și a împărăției singura noastră prioritate, toate celelalte lucruri ni se vor da “pe deasupra,” fără să le căutăm noi deloc.

Pe ce se sprijinea un astfel de raționament radical? Este el o componentă a credinței lui Isus, acea credință pe care o vor poseda și sfinții ultimei generații?

Dacă ar fi fost cunoscători ai Scripturii, ucenicii lui Hristos ar fi înțeles repede că El nu făcea aici decât să repete conceptele cerului descoperite profetic strămoșilor lor, dar neglijate complet de aceștia. Dorind să fie “ca neamurile,” Israel s-a înhămat la un jug străin de împărăția lui Dumnezeu, pierzând astfel din vedere și împărăția, și neprihănirea.

Temelia declarației uimitoare din Matei 6 este pasajul din Psalmul 127:

“Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci prea iubiților Lui El le dă pâine ca în somn” (Ps 127:1-2).

Acest “ca în somn” explică perfect expresia “toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra,” iar conceptul este susținut de un caz explicit despre maniera de lucru a cerului, așa cum este descoperit în experiența lui Ilie.

Israel se afla în apostazie clară, deși fervoarea religioasă manifestată în popor nu lăsa o astfel de impresie. Ilie observa acest derapaj subtil, și sufletul lui era chinuit. Ce era de făcut? Cum poți vorbi despre astfel de lucruri? Cum se poate demasca o idolatrie confundată cu devoțiune autentică?

El putea să-și vadă de treabă, cu justificarea simplă că are Dumnezeu grijă de poporul Lui. “Cine m-a pus pe mine termometru de spiritualitate, standard de etică religioasă și arbitru doctrinal pentru poporul lui Dumnezeu?”

Rezistând ispitei de a-și vedea de treabă, Ilie a intrat în vârtejul mării controversate fără rețineri, gândindu-se ce va mânca sau cu ce se va îmbrăca, dispus să renunțe chiar la bruma de confort pe care posibil că o avea acasă, gata să pășească pe drumul crucii, “disprețuit și părăsit de oameni,” fără garanția că noaptea următoare va avea “unde să-și odihnească capul” (Luca 9:58). Singurul lui obiectiv a fost onoarea lui Dumnezeu, interesele guvernării divine și aducerea neprihănită în mijlocul aceluiași popor prădat și jefuit.

Din acel moment, Ilie a ieșit din sistemul de supraviețuire al acestei lumi, pășind în domeniul fascinant al asigurării nevoilor fizice “ca în somn,” “pe deasupra,” și care s-a dovedit a funcționa ireproșabil. Făina și uleiul din vasele văduvei sidonite nu s-au terminat, deoarece în preajmă era cineva care trăia doar pentru împărăția lui Dumnezeu și neprihănită Lui. Acea femeie păgână a pus în practică soluția lui Isus, “mai întâi împărăția,” fără să se gândească la riscuri sau avantaje. De ce nu reușește și poporul lui Dumnezeu această performanță?

Când exprima acest comandament major al împărăției, Isus trăia El însuși ceea ce predica. Era dedicat sută la sută împărăției și neprihănită, iar raportul martorilor din anturajul Lui nu consemnează nicio ocazie în care Hristos să apeleze la pușculița fermecată din grija lui Iuda spre a-și cumpăra o cămașă nouă.

El și ucenicii Lui practicau acest “mai întâi,” și n-o să-L vedeți pe Domnul Hristos făcând colecte, sugerând donații sau manipulând verbal pe oameni să sprijine financiar lucrarea Lui. Chiar când au apărut ocazii formidabile de a acumula fonduri pe cea mai simplă și cinstită cale, Isus a refuzat ispita. Tânărul bogat (Mat 19:21) dorea să se alăture mișcării, era religios și corect, și evident că ar fi participat cu sume uriașe la înaintarea lucrării. Dar cerința lui Isus era incomodă: “Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, apoi vino și urmează-Mă.” Isus a rămas la acel “mai întâi,” deoarece știa că Tatăl va asigura “pe deasupra,” ca “în somn,” nevoile trecătoare ale acestei vieți.

La fel vor face toți cei care vor păși, mai devreme sau mai târziu, pe calea consacrată deschisă de credința lui Isus. Preocupați să facă din solia neprihănirii lui Hristos “singurul interes” care va predomina, care “le va înghiți pe toate celelalte,” vor înțelege, în final, cuvintele lui Isus: “Viața este mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea” (Luca 12:23), și semnificația lor spirituală.

***